

Diófa a sétáló utcában

GION NÁNDOR

1941-ben született Szenttamáson. Géplakatosnak tanult, majd az Újvidéki Egyetemen tanári oklevelet szerzett. 1963-tól az Újvidéki Rádió munkatársa, majd magyar nyelvű műsorainak főszerkesztője volt. 1993-ban települt át Magyarországra. Regényei és elbeszélései 1968 óta folyamatosan jelennek meg. Legutóbbi írását az 1999. 4. számunkban közzöltük.

Rosszul kezdődött az a kora nyári nap, téves telefonhívás ébresztett, egy udvarias férfihang a 244-es melléket kérte, félálomban belekrákoktam a kagylóba, hogy ez magánlakás, mire az illető a telefon másik végén bocsánatkérően elmagyarázta, hogy ő egy amerikai betéti társaság budapesti kirendeltségét keresi, és ezt a számot kapta, mármint az enyémet. Kezdtém ébredezni, közöltem, hogy legnagyobb sajnálatomra nem vagyok érdekelt semmilyen amerikai betéti társaságban, de egyszer talán... Váltottunk még néhány illedelmes mondatot, azután leraktam a kagylót, teljesen kiment szememből az álom, így hát kávéfőztem magamnak, elszívtam egy cigarettát, a szokásosnál korábban megborotválkoztam, és már tíz óra előtt megérkeztem a Deák Ferenc téri aluljáróba, ahol Ószabó Igorral, a nyomdással kellett volna találkoznom tízkor.

Ószabó Igor amolyan költözőkődő nyomdatulajdonos, eddig legalább négyszer jelentett csődöt, a gépeit azonban megmentette, merthogy átíratta rokonai nevére, vándorolt velük szerte a városban, különféle bérelt helyiségekben nyomtatta a különféle szórólapokat, kerületi újságokat, sőt folyóiratokat és könyveket is időnként. Egy könyvet, Várhegyi Erik első verseskötetét én szerveztem be neki az Irányi-Literatúra Klubból, ahol kezdő tollforogatók gyülekeznek esténként, néha megjelenek közöttük, mert jó érzéssel tölt el, hogy tisztelettel néznek rám, ők is szeretnének nyomtatásban megjelenni. Várhegyi Eriknek ez sikerült, kéziratát kiközvetítettem Ószabó Igonak, aki *Apokalipszis No* címmel egészen formás füzetecskét csinált háromszáz példányban. A költségeket a Várhegyi szülők állták. Nem volt ez nagy üzlet, Ószabó Igor mégis megköszönte közvetitésemet, ezért kérte, hogy tíz órákor találkozzunk az aluljáróban, azután majd leülünk valahol, és ő meghálálja közbenjárásomat. Mindjárt felmerült bennem a gyanú, hogy újabb költségtérítéses bökversek kinyomtatására számít. Májig sem tudom, hogy mi volt a szándéka, mert Ószabó Igor késett, én viszont — talán, hogy a megbízhatóság látszatát keltsem — betegesen ragaszkodom a pontossághoz, ingerülten végigfutottam az alkalmi könyvárusok kínálatán, azután a kijöttem a föld alól, elmentem a Madách térre, ott is egy utcai könyvárus pultjánál álltam meg, és reménytelenül bámészkodtam, mint általában a magyar értelmiségiek az efféle helyeken.

— Itt sem árulják a maga könyveit? — kérdezte valaki sajnálkozva a hátam mögött.

Palotás Ferenc rendőrszázados állt mögöttem, és hirtelen olyan érzésem támadt, hogy már régóta követ, a reggeli telefonálás is eszembe jutott, lehet, hogy nem volt véletlen. Mellém lépett, együtt néztük a pultra kiterített rikítóan szerelmes és sci-fi regényeket, egyre dühösebb lettem részben a kínálat miatt, részben pedig azért, mert nem szeretem, ha szánakozva szólnak hozzám.

— Az én könyveim már lábon elkelnek — mondtam önérzeten, majd gonoszkodva megkérdeztem. — A nyomozás továbbra is egy helyben topog?

— Milyen nyomozás?

— Mindegy. Maguknál leginkább egy helyben topog a nyomozás, azután lenyugszik. Ezt olvasom a sajtóban.

— A médiák túloznak — mondta Palotás Ferenc.

Elgyötört arccal állt mellettem, ami megszokott dolog volt, mármint nyüzottsága, korábban is láttam ilyen állapotban, kedélyessége viszont meglepett, még mosolyogni is megpróbált a szerelmes regények fölött, és megpróbált barátságos lenni, holott jól tudom, hogy nagyon nem kedvel. Meggyőződése ugyanis, hogy engem szoros barátság fűz egy Ming nevű kínai származású üzletemberhez, aki már öt kiürített bolthelyiséget vásárolt az utcánkban, az egyikben, pontosan a lakásom alatt, beköltöztette Dominikát, a gyönyörűen mosolygó egyetemista lányt, aki éjszánként a VIII. kerület utcáit járja, szabad idejében pedig felvigyáz Ming üres boltjaira, ami rendjén is volna, csak hogy Palotás Ferenc mindennek kapcsán sötét alvilági szálak után kutakodik, természetesen eredménytelenül, és ezért engem is okol, mert nem vagyok hajlandó adatokat szolgáltatni Mingről, aki nem csupán gyanús ingatlanszerzéssel, de még állítólag gyilkosságra való felbújtatással is gyanúsítható. Palotás Ferenc irántam tanúsított ellenszenv legalább kilencven százalékban megalapozatlan. A Ming nevű kínai üzletemberhez nem fűz szoros barátság, ezideig mindössze kétszer találkoztam vele, először Dominika odújában, ahol a rendőrség eredménytelen házkutatást tartott, másodszer a lakásomban, ahol egy másik terhes ismerősömmel — nem barátommal — hoztam össze, egy elegáns ukrán férfiúval, aki akár bérgyilkos is lehet, de erről én nem tudok semmi biztosat. Ez a maradék tíz százalék, ami miatt Palotás Ferenc esetleg indokoltan érezhet ellenszenvet irántam, de én nem vagyok hajlandó még futó ismerőseimről sem fecsegni a rendőrségnek, az anyaországomba költözésemtől csúnyán elbántak velem, letelepedési kérelmemet visszadobták, talán kínai bűnözőnek vélték, mindenesetre kétszer kellett orvosi vizsgálatra mennem, hogy bizonylatot kapjak arról, hogy nem vagyok leprás és kórhordozó, az erkölcsi bizonylatot is kétszer kellett megszereznem, magyarságomat legalább háromszor bizonygattam, és még mindig gyanús kínai alvilági figurának néztek, végül is a köztársasági elnök

kabinetjének közbenjárására kaptam meg az állampolgárságot. Ming ennél sokkal simábban megkapta. Mindenki lekonyulna ilyen éberség láttán. Egy pillanatig sem hibáztatom ezért Palotás Ferencet, de most éppen ő volt kéznél, ő kezdett gúnyolódni.

— A médiumokban dolgozó kollégáim a munkájukat végzik — mondtam. — Maguk ellenben következetesen toporognak. Ettől én, mint adófizető állampolgár bizonytalanná válok. Egyébként mi a véleménye az olyan emberről, akit Ószabó Igornak hívnak?

— A szülei komplett hülyék, ha ilyen nevet adtak neki.

— Egyetértünk. Ilyen név csak pontatlanságot és linkséget takarhat.

Palotás Ferenc alapján véve jó rendőr, azonnal kihasználta megenyhülésemet.

— Van itt egy talponálló — mondta. — Meghívom egy italra.

— Én abba a csehóba többé nem lépek be — mondtam. — Egyszer betértem oda egy esős éjszakán, azonnal rám akaszkodott egy szemétbűzös cigányasszony, felajánlotta, hogy elvezet a tizenhét és fél éves kishúgához, jutányos árat számít fel, mert gyönyörűek és ártatlanok a szemeim. Hazudott. Akkor is napszemüveg volt rajtam, nem láthatta a szemeimet. Útálom a hazugságot és a pontatlanságot.

— Elmehetünk valamilyen jobb helyre — mondta Palotás Ferenc rendőrszázados, és éreztem, hogy nem enged el egykönnyen, ezért kissé sunyi módon gyorsan ajánlottam egy jobb helyet.

— Jobbra az első utcában ismerek egy csendes, szerény sörözőt — mondtam.

— Menjünk — mondta lelkesen Palotás Ferenc nyomozótiszt. A söröző tényleg szerény kinézetű kívülről, belül ellenben méregdrága. Irányi Jóska hívott meg egyszer ide ebédre, evés és ivás közben a klubjáról és megalakítandó könyvkiadójáról beszélt, aztán akkora számlát kapott, hogy legalább két hónappal elhalasztódott kiadójának megalapítását. Palotás Ferenc azonban köztisztviselő, rendszeres fizetést kap, és ezen a rosszul kezdődött napon először mosolyogtam, persze csak úgy magamnak.

Beültünk a csendes, szerény sörözőbe, én Chiwas whiskyt rendeltem jéggel, Palotás Ferenc hazai olcsó konyakot kért, csak hogy itt nem tartanak hazai olcsó konyakot, kénytelen volt Martellt inni, és igen elborult a tekintete az itallap fölött.

— Elbírná a költségvetés? — érdeklődtem ártatlan szemekkel a napszemüvegem mögött.

— Persze... persze... — motyogta Palotás Ferenc, és nem látzott boldognak.

— Az utóbbi időben aszalódik az arca — mondtam kajánul.

— Bizonyára fáradtságos az egy helyben topogás.

A százados amúgy rendőri modorban helyreutasított.

— Ne gúnyolódjon! Az írói gunyorosságoknak mindig rossz vége lesz. Az íróra nézve. Ezt maga is megtapasztalhatta néhány-szor.

— Eszemben sincs gúnyolódni. Nagyra becsülöm a rendőrséget. Ha engem kérdeznének, egyből duplájára növelném minden rendőr fizetését. Sőt háromszorosára. Megérdemlik. A sok farszto toporgás miatt is. Csakhogy mostanában nem kérik ki a tanácsaimat az illetékesek.

Palotás Ferenc aprókat bólogatott, révetegen forgatta ujjai között a poharat a méregdrága itallal, és halkán magyarázkodott.

— Tegnap majdnem belezuhantam egy mély gödörbe. Ebben a városban mindenütt feltörik a járdákat, az utakat; vízcsöveket, gázvezetéket cserélnek, különféle deszkapadlókon kell átvergődnünk, ha célhoz akarunk érni. Az egyik ilyen padlót aláfűrészelték valakik. Kifigyelték, hogy minden este arra járok. Szétváltak a deszkák alattam, az utolsó pillanatban kapaszkodtam meg a korlátban.

Tudtam, hogy Palotás Ferenc nem véletlenül bukkant fel mellettem, ismét eszembe jutott a téves hajnali telefonhívás, sejtettem, hogy bűnös ügyekben kutakodik, így hát a halogatást választottam, értek az ilyesmihez. Hosszadalmasan előadtam egy régi történetet a Konya becenévre hallgató ismerősömről, aki egyszer gyanútlanul rálépett egy lazán rögzített vaslemezre valamelyik sétáló utcában, a vaslemez megbillent, Konya a mélybe zuhant és felnyársalta egy vízelvezető csomópont oszlopa vagy karója. Alteste szétroncsolódott, az orvosok alig tudták megmenteni az életét.

— Üdítő történetekkel vigasztalja az embereket — mondta még mindig révetegen Palotás Ferenc. — Nyilván emiatt kelen-dőek a könyvei. Bár az utcai árusok még mellőzik.

Véleményezhettem volna az utcai árusok ízlését, de inkább témát váltottam.

— Pihennie kellene — javasoltam jószándékkal. — Lazítani, olvasgatni kicsit. Saját könyveimből is ajánlhatok néhányat.

— Ismerem összes műveit. Az egyik tizedesem mindent elolvasott magától, és tömören összefoglalta nekem. Alig fél óra alatt.

— Ennél azért valamivel többet érdemelnek.

— A hétvégén kimegyek a birtokomra és kipihenem magam, — mondta Palotás Ferenc.

— Birtok? Rendőri fizetésből?

— Mindössze egy faház a Pilisben. Kevés szőlővel és két diófával. Szeretek a diófák alatt üldögélni. Előtte azonban elrendezek egy-két zavaros ügyet.

Ismét átálltam a halogatásra, természetesen újabb történettel, közöltem, hogy imádom a diófákat. Nagypám diófát ültetett a kertjébe, amikor megszülettem, és bár módfelett satnya csecsemő

voltam, a családban mindenki korai elmúlással számolt, nagyapám bízott bennem, és a diófa azóta is lombosodik, a fél kertet beárnyékolja nyaranként. Innen kezdődik a diófák iránti szeretetem, de ez csak az élő és lombosodó fákra vonatkozik. A kivágott diófák, pontosan azoknak a tuskói sok gyötrelmet okoztak kamazskoromban. Őszi napokon a tuskókat nekem kellett széthasogatni. Addigra már megemberesedtem, senki sem jósolta korai kimúlásomat, a karjaim is megizmosodtak, a diófa azonban szívós rostokból áll össze, fejszecsapásra nem hasad szét, mint például az akácfa, vasékkal és faékkal kell megbontani a masszív tuskókat, rettenetesen megkínlódtam velük azokon az őszi napokon, bár végeredményben megérte, mert a felaprított diófa télen hosszú és jószagú meleget ad, sokáig tartja parazsát a kályhában.

Igen terjengősen elevenítettem föl ifjúkori élményeimet, közben rendeltem még egy pohár whiskyt, amivel újabb költségekbe vertem Palotás Ferencet, de bután felgyorsítottam a lényegi beszélgetést.

— Honnan tudta Ming, már másfél évvel ezelőtt, hogy a maguk utcájából sétáló utcát csinálnak? — vágott a szavaim közé a rendőrszázados.

— Őszintén rácsodálkoztam.

— Sétáló utca?

— Igen. Hamarosan feltépik az úttest és a járda betonját, macskaköveket raknak le, fákat, díszcserjéket ültetnek, kandelábereket és padokat helyeznek el, sőt még öt titkos kamerát is felállítanak, nehogy a vandálok összerondítsák a szépségesre pofozott sétáló utcát.

— Én erről semmit sem tudok.

— Én is csak nem régen értesültem róla. Az ön kínai barátja viszont már másfél évvel ezelőtt megkezdte a kiürült üzlethelyiségek felvásárlását.

— Ming nem a barátom. Igaz, hogy egyszer halvány célzást tett arra, hogy esetleg jó pénzért megvásárolná a lakásomat, de egyáltalán nem barátkozunk.

— Az ingatlanok értéke felszökik a szépítkezés után.

— Ezt örömmel hallom. Talán drágán eladhatom a lakásomat. Ez lenne életemben az első sikeres üzleti vállalkozásom.

— Engem a kínai barátja érdekel.

— Nem barátkozom vele. Dominikával viszont szorosabb a kapcsolatom, de csak a jószomszédi viszony magasságában.

— A leányzónak valamelyest lecsökken majd az éjszakai forgalma. A VIII. kerületben már felszereltük a kamerákat.

— Kedvelem Dominikát. Elbűvölő a mosolya.

— Éjszaka nem a mosolyával hódít.

— Nekem a mosolya tetszik elsősorban.

Palotás Ferenc kérte a számlát, fizetett, megítélésem szerint legalább három napi bérért költötte rám, boldogtalanul elővette névjegyét, elem tette.

— Ha véletlenül mégis eszébe jutna valami a diófákon kívül, vagy ha gyanús dolgokat észlelne maga körül, hívjon fel ezen a számon.

— Okvetlenül felhívom. Titokban valójában mindig rendőrspicli szerettem volna lenni.

— Bevallom, időnként fáraszt a humora — sóhajtotta keservesen Palotás Ferenc.

— Ezt már mások is szóvá tették. De később valahogy megszokták. Vagy eltávolodtak tőlem.

— Az utóbbiaknak van igazuk. Én csak apró segítséget kérek...

— Megteszek minden tőlem telhetőt — ígértem lelkesen.

Ezután kimentünk a szerény sörözőből, Palotás Ferenc rosszkedvűen elvonult folytatni kutakodásait, én valamivel vidámabban mentem haza, a rosszul kezdődött nap kissé jobbra fordult, és a következő hajnalokon nem jött be egyetlen téves telefonhívás sem.

Dominika üzleti tevékenységében azonban tényleg akadályok merültek föl. Egy reggel dagadt szemhéjakkal és igen gyűrődten kopogtatott be hozzám, igyekezett szépen mosolyogni, magamban mégis azt állapítottam meg, hogy ezeknek a rövid szoknyás lányoknak reggelenként nem lenne szabad emberek között mutatkozni, egyáltalán nem válik előnyükre. Bevezettem a szobába, leültettem a legkényelmesebb fotelbe, még egy díszpárnát is tettem a derekához.

— Börtönből jövök — mondta sírós hangon Dominika.

— Mit követett el?

— Semmi szokatlant. De amióta felszerelték azokat az átkozott kamerákat, a rendőrök rendszeresen begyűjtenek bennünket. Engem jóformán minden éjszaka. Belöknek egy cellába, ahol szálkás deszkákból összetákolt priccs van, még takarót sem adnak. Órákig kuporgok és vacogok ott, aztán megbírságnak, majd pedig faggatnak mindenféléről. Főleg az a Palotai nevű százados kérdezősködik.

— Palotás — helyesbítettem.

— Legyen Palotás. Akkor is utálom. Míng üzleti ügyeiről érdeklődik, én meg nem tudok semmit. Egyébként is mit képzel magáról az az ember?

— A mi utcánkba is kamerákat fognak felszerelni — mondtam.

— Honnan veszi ezt? — kérdezte ijedten Dominika.

— Említettem már régebben is, hogy vannak kapcsolataim — titokzatoskodtam mint mindig, amikor kitérek az egyenes válasz elől. — Sétáló utcánk lesz kandeláberekkel, díszcserjékkel és ka-

merákkal. Az ingatlanok ára az egekbe szökik. Az én lakásom is felértékelődik.

— Útálom a kamerákat és a rendőröket — szipogta Dominika, és egy papírzsebkendővel hosszasan törölgette az orrát.

Kimentem a konyhába, megnyitottam a melegvízes csapot, gyorsan kezevtem egy kávé, bevittem a szobába, a csészét Dominika kezébe nyomtam. Szűröcsölte a kávé és megtörtén azt mondta:

— Egy ideig itthon maradok. Ming kényelmesre rendezte ezt a szemüveg boltot, egy ideig el leszek magamban;

— Nem fél, hogy unatkozni fog?

Ezen elgondolkodott, ivott a kávéból, hirtelen fölcsillant a szeme.

— Nem fogok unatkozni. Diólikört csinálók.

— Diólikört?

— Most van az ideje. Gyerekkoromban ilyenkor csináltuk a diólikört és dunsztosüvegekben érleltük karácsonyig. Vagy legalább két hónapig. De igazából karácsonyi ital. Akkor a legízletesebb. Ma is pontosan tudom, hogy mi kell hozzá. Három literes adagokban szoktuk csinálni. Vagyis három liter pálinkából, lehetőleg szagtalan pálinkából, nehogy agyoncsapja a diólikör jellegzetes zamatát és illatát. Ehhez jön fél kg cukor, egy narancs és egy citrom karikákra szeletelve, pemetefű, szegfűbors, koriander. Ezeket mind be tudom szerezni. Csakhogy ekkora adaghoz tizenöt zöld dió is kellene, amiket félbe vagdaltunk, és úgy helyeztük el a pálinkába. Honnan szerezzek zöld diót?

Itt elkedvetlenedett Dominika, a szeme már nem fénylett.

— Pedig több adagot kellene csinálnom... A barátaimnak...

— A zöld diókat bízta rám — mondtam.

— Tud szerezni zöld diókat?

— Minden mennyiségben — mondtam magabiztosan.

— Legalább negyvenöt darab zöld dió kellene.

— Semmi akadály.

Dominika talpra ugrott, állva itta ki a maradék kávé, és azt mondta:

— Egyáltalán nem fogok unatkozni. Megyek begyűjteni a dunsztosüvegeket.

Fürgén mozgott, ruganyos léptekkel távozott, senki sem sejtette volna róla, hogy a rendőrségen töltötte az éjszakát.

Szeretek örömet szerezni barátaimnak, ismerőseimnek, felhívtam tehát Palotás Ferenc nyomozót. Rekedt hangon belemordult a telefonba, de ő is jókedvre derült, amikor bemutatkoztam.

— Tudtam, hogy megjön az esze — mondta immár tisztán és derűsen. — Maga mégis okos ember...

— És jó író.

— Ezt is elhiszem, ha ragaszkodik hozzá.

— Ragaszkodom hozzá.

— Rendben van. Elhiszem.

— Emellett szavatartó ember is vagyok. Megígértem, hogy felhívom, és íme felhívtam.

— Hallgatom.

— Szükségem lenne negyvenöt darab zöld dióra.

A vonal túlsó végén nagyon nagy csönd lett, mintha megsüketült volna a telefon. Aztán Palotás Ferenc felhördült:

— Micsoda?!

— Mindössze negyvenöt zöld dió kellene. Tudja, a diólikörhöz ez nélkülözhetetlen.

— Ezért hívott fel?!

— A likőr készítésnek most van az ideje — magyaráztam türelmesen. — Karácsonyra azután megérlelődik ez a nemes ital, és jobb családokban karácsonykor diólikört szoktak inni. Persze más adalékok is szükségesek hozzá, szagtalan pálinka, koriander, szegfűbors és egyébek, ezek könnyen hozzáférhetőek, a zöld dióval azonban gondjaim vannak, és maga az egyetlen barátom, akinek vannak diófái.

— Nem vagyok a barátja. Méghogy negyvenöt darab zöld dió!

— Ennyi elég lenne.

Rövid időre ismét megsüketült a vonal, ez idő alatt Palotás Ferenc ismét berekedt.

— Menjen a fészkes fenébe — mondta kásásan, és lecsapta a kagylót.

— Nagy meglepetésemre három nap múlva lakásom ajtaja előtt egy színes reklámzacskót találtam, benne pontosan negyvenöt zöld dió volt. Azonnal levittem Dominikához, a lány jószomszédi módon boldogan átölelt, azt hiszem, hogy ismét növekedett előtte a tekintélyem. Elmondta, hogy ő már minden mást beszerzett, nagy mennyiségű szagtalan pálinkát, kellő mennyiségű befőtt üveget, a szükséges fűszereket, közölte, hogy mindjárt hozzáfog a diólikőr kotyvasztásához, és kényszerpihenőjén egyáltalán nem fog unatkozni. Elégedetten vonultam vissza íróasztalomhoz, ismét örömet szereztem valakinek, arra számítottam, hogy az elkövetkező napokban felkeres majd Palotás Ferenc nyomozótiszt, megköszönhetem szívességét, de nem keresett fel. Csak távolról láttam néhányszor, amint végigsiet az utcánkon, ügyet sem vetett rám.

Dominika bespájzolta a diólikört, azután nyilván mégis unatkozni kezdett, mert éjszakánként ismét kimerészkedett a távolabbi rosszhírű utcákra és terekre. A rendőrök továbbra is gyakorta zaklatták, de mintha kezdte volna megszokni, ritkábban panaszkodott, bár időnként tartott szünnapokat, ilyenkor a megtöltött befőtt üvegeket rázogatta, így kell kezelni a likört két hónapig, így érnek össze az ízek és az illatok, azután majd a finom italt a befőtt üvegekből átszűri rendes literes üvegekbe, és diólikörrel

ajándékozza meg legkedvesebb barátait. Legalábbis ezt mondta nekem.

Az érlelés még nagyban tartott, amikor egy reggel dübörgő motorzúgásra és hatalmas robajra ébredtem, megremegtek a falak, az ágy is megmozdult alattam. Az ablakhoz támolyogtam, az utcán egy ormótlan kotrógép ténykedett, kegyetlen erővel szaggatta fel a betont az úttestről. Megkezdődött a leendő sétáló utca szépítése. A buldózer igen hatékonyan haladt előre, nyomában teherautók zúgtak, felpakolták és elhordták a betontömböket, később megjelentek az elmaradhatatlan betonfúrók is a maguk fültépő recsegésével. Szinte elviselhetetlenül nagy lett a zaj, de meg kell hagyni, hogy a feltördelő munkával viszonylag gyorsan, alig több, mint egy hét alatt végeztek. Ismét csönd lett a sétáló utcában, sétálni ugyan még nem lehetett, árkok és gödrök tátongtak az úttesten és járdán is, keskeny deszkapallókon egyensúlyoztunk fölöttük, arra gondoltam, hogy mostanság bajosan tudnánk drágán eladni a lakásomat, de néha a deszkákon imbolyogva megjelent Ming is, ferdére vágott szemében elégedettséget véltem felfedezni, és ez megnyugtatót a jövőt illetően. Csöndesebb munkálatok következtek, szerelgetés, kábelfektetés és lapátolás, ami bizony hosszadalmasan elnyúlik, máig is tart, de hát régóta tudom, hogy a rombolás sokkal könnyebb és gyorsabb, mint az újjáépítés.

Aztán egy este mégis betoppant hozzám Palotás Ferenc. Ilyen szárnalmas állapotban még nem láttam. Piszkos volt, az arca egészen kicsire aszalódott, az egyik nadrágszára derékig felhasadt, lábából vér csöpögött a cipőjére.

— Ismét meg akartak ölni — mondta ráncosan és dühösen. Majdnem felnyársalódtam, mint a maga régi ismerőse. Aláfűrészelték az egyik pallót, itt a maguk háza előtt. Rázuhantam egy vascsőre, centiken múlt, hogy megmaradtam. A nadrágomat hasítottam fel...

— Valakik újfajta kivégzési módot akarnak meghonosítani tájékunkon — mondtam. — A karóbahúzást. A jelek szerint magával kísérleteznek.

— Lenyűzödött a lábam, erősen vérzik.

— Menjen a fürdőszobába, tisztálkodjon meg egy kicsit — mondtam. — Addig majd kitalálok valamit.

Palotás Ferenc besántikált a fürdőszobába, én meg háromszor erőteljesen dobbantottam a padlón, Dominika feje fölött. Szerencsére szünnapja volt, felszaladt hozzám egy üveg sötétbarna itallal. Átnyújtotta.

— Most szűrtem le a diólikórt — mondta vidáman. — Kiválóan sikerült, megajándékozhatom legkedvesebb barátaimat. Maga kapja az első üveget.

— Hozzon fel sebesen még egy üveggel.

— Még eggyel?

— Ezen kívül hozzon valami kötszert, fertőtlenítőt, és hozza a varrós kosarát is. Egy kedves közös barátunk van itt, megsérült szegény.

Nem kérdezősködött tovább, az efféle lányoknál az a jó, hogy keveset kérdeznek. Sarkon fordult, elsietett, és már vissza is tért, mire Palotás Ferenc előbicegett a fürdőszobából.

Néhány pillanatig meredten nézték egymást, a nyomozótiszt elkínzott arca mintha pirosodni kezdett volna, Dominika pedig gyönyörűbben mosolygott, mint bármikor. Talán kicsit kárörvendően.

— Hoztam magának egy üveg diólikórt — mondta.

— Köszönöm — mondta majdnem röstelkedve Palotás Ferenc. Gyerekkoromban ezt ittuk karácsony estéjén — mosolygott tovább Dominika.

— Én is elteszem karácsonyra — mondta Palotás Ferenc. — Most ugyanis pokolian fáj a lábam. Csúnyán lehorzsolódott a bőröm.

Dominika egy széket hozott a konyhából, és mosolyogva rendelkezett.

— Tegye fel a lábát a székre. Mindjárt kezelésbe veszem.

Palotás Ferenc a széthasadt nadrágszárból székre tette meztelen lábszárát. Tényleg csúnya horzsolás volt a combján. Dominika egy kis üvegből valamit rálöttyintett a sebre, talán tömény, szagtalan pálinkát, mert a százados fájdalmasan felnyögött, a plafonra meresztette szemeit és a fogait csikorgatta.

— Viselkedjen bátran és keményen — mosolygott fertőtlenítés közben Dominika. — Én nem szoktam nyüsziíteni, amikor arra a ronda, szálkás priccsre ültet a sötét fogdájába.

— Jó... jó irányba halad a nyomozás. — sziszegte Palotás Ferenc. — Ezért próbáltak már másodszor megölni, de majd én is... Én is bemutatom valakiknek a karóba húzást.

— Dominikát talán békében hagyhatná — mondtam. — Látja, hogy milyen kedves, segítőkész lány. És bűbájosan mosolyog.

— Jó nyomon haladok — ismételte Palotás Ferenc. — Legközelebb én fűrészelem alá a pallókat. Ez a lány meg majd legfeljebb kisebb kerülőkkel közlekedik. Nem lesz többé baja.

Dominika befejezte a fertőtlenítést, gyöngéden befászlizta a százados lábát, ez már nem volt fájdalmas, Palotás Ferenc megenyhült valamelyest, ráncos arca kezdett kisimulni.

— Megvarrom a nadrágját — mondta Dominika. — Vesse le.

— Szó sem lehet róla — tiltakozott szinte rémülten a nyomozótiszt.

— Ne szemérmeskedjen — bízta Dominika. — Láttam én már férfiakat nadrág nélkül. Így akar kimenni az utcára? A nadrágzára lobog, mint egy szakadt hajóvitorla.

— Nem vetem le — makacskodott Palotás Ferenc. — Majd szólok a kollégáimnak, hogy jöjjenek el értem kocsival. Legfeljebb fércelje össze néhány öltéssel azt az átkozott nadrágot.

Dominika megvonta vállát, cérnát és tút szedett elő varrókosarából.

— Vegyen valamit a szájába — figyelmeztettem Palotás Ferencet.

— Miért?

— Különben bevarrják az eszét. Erre még nagyanyám okított ki gyerekkoromban, amikor a testemen varrogatta össze szakadt ingeimet. Mindig a számba dugott valamit, egy gombot, vagy szurokgolyót vagy akármit. Így aztán nem varrta be az eszemet. Azért lettem ilyen okos.

— Azt hiszem, említettem már magának, hogy időnként fárasztanak a történetei — mondta Palotás Ferenc, és nem vett semmit a szájába.

Ezt én komolyan helytelenítettem. Poharakat hoztam a konyhából, felbontottam az egyik üveget.

— Nem várok karácsonyig — mondtam.

— Én a magam részét félre teszem karácsonyra — mondta a százados, miközben Dominika a nadrágját fércelgette.

Töltöttem a poharakba, az egyiket átnyújtottam a századosnak.

Belekóstoltam a diólikőrbe és azt mondtam:

— Javasolni fogom az illetékeseknek, ültessenek egy diófát az utcánk közepére.

Egy sétáló utcában? — kérdezte a százados. — Ilyesmi nincs sehol a világon. Még hogy diófa az utca közepén!

— Miért ne? Leülnek az árnyékába, jóformán az ölünkbe hullanak a zöld diók. Később az érett diók is. És nem lesznek körülöttünk gödrök és aláfűrészelt pallók.

Palotás Ferenc is megkóstolta Dominika diólikőrijét, eltöprengett egy ideig, és azután már nem okvetetlenkedett tovább.